

naša luč

ŠTEVILKA

5

1957

Majniška številka

„Naše luči“, lista ki naj druží slovenske rojake,
razkropljene po Zapadni Evropi

NAŠA LUČ izide vsak mesec razen junija in avgusta, desetkrat na leto. Dopise za številko, ki izide konec meseca, je treba poslati uredništvu ali poverjenikom vsaj do petega v mesecu.

DOBRA SLOVENSKA SRCA med našimi izseljenci pomagajo, da list izhaja. Naj da vsak od nas svoj del, pa bodo stroški za tiskanje, sproti plačani. Najlaže se to doseže, če se plačuje naročnina. Za tistega, ki naroči list naravnost v Celovcu in mu ga od tam pošiljajo, znaša naročnina 28 šil., 48 bfr, 400 ffr, 4 h. gld, 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1.50 dol.

Ker ima list poverjenike po raznih krajih, lahko oddaš darove in denar tudi njim ali pa pošlji naravnost na upravo.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA „NAŠE LUČI“

Viktringer Ring 26.

CELOVEC — KLAGENFURT, Austria.

ZANKE IN UGANKE

ZLOGOVNICA

Iz zlogov: an, bol, bor, ga, go, ja, je, kob, la, lem, lja, ljub, na, na, ni, od, ra, ra, rod, ru, te, ti, u, za, žar — sestavi besede, ki pomenijo: 1 glavno mesto Slovenije, 2 mesto, kjer je umrl Jezus Kristus, 3 nam kaže čas, 4 eden od sv. Treh kraljev, 5 govoriti neresnico, 6 apostol, 7 glavno mesto Turčije, 8 narodno predstavništvo. — Začetne in končne črke, brane od zgoraj navzdol, dajo imeni dveh slovenskih mest.

MAGIČNI KVADRAT

A A D D Iz črk v kvadratu sestavi
E E E E besede, ki se berejo vodoravno
L L O O in navpično enako: 1 te-
S Š T V majhen otrok, 4 moško ime.

STARINSKI NAPIS

Ko je Alojz Prepeluh kupil hišo, je v podstrešni sobi odkril star napis, ki ga ni znal prebrati. Mogoče ga znate vi prebrati? Napis se glasi:

Ečhin en ev en eru en avend!

(Rešitev zagonetk prihodnjič!)

UGANKE

V njih nosimo učenost,
ki v glave naravnost
gre lahko,
če je volja za to.

Pozimi veliko pojé,
da nam toploto daje,
a lačna stoji poleti,
ker ji ni treba greti.

Belo nebo. Izpod neba
doli binglja brez kladveca zvonček
in v njem je zlat sonček.

(Kdo je to, pove že v tej številki urednik na zadnji strani.)

*

REŠITEV ZAGONETK IZ 4. ŠT. „NAŠE LUČI“

Pravokotnik: riba, okno, žaba, nebo, Ivan, vlak, Ezav, noga, eden, cena: Rožni venec.

Dopolnjevalnica: Ljubo doma, kdor ga ima!

Vozni listek: Ilirska Bistrica.

SLIKA NA 1. STRANI OVITKA

Kapela z oltarjem, na katerem je milostna podoba Marije Pomagaj na Brezjah na Gorenjskem. Malo pred smrtjo je ta prostor čudovito prenovil naš veliki arhitekt mojster Plečnik.

Ko oko zagleda to kapelo, se srce razveseli ob čudovitih očeh Marije na podobi:

„Na Brezjah stanuješ,
v nebesih kraljuješ.
Pomagaj, Marija,
pomagaj nam Ti!“

Brezje so naša slovenska najlepša in največja Marijina božja pot.

Naša luč

ŠTEVILKA 5

LETO VI.

1957

M A J

Kdo je moderen?

Katoliško delavstvo sv. Jožefa že od nek-daj smatra za svojega zaščitnika.

Čemu?

V sv. Jožefu vidi moža, ki je svoje delo opravljal z Bogom. Svoji borbi za kruh je dal še globlji smisel, ki je služba Bogu in človekovo spopolnjevanje.

Kako tuje je na žalost to visoko pojmovanje o sv. Jožefu in človekovem delu množicam sodobnega delavstva?!

Zanje je sv. Jožef nekaj simbol vsega zastarelega in nazadnjaškega.

„Kaj naj stari Jožef,“ tako se sprašujejo ti; „rokodelec iz Palestine, ki je sam znašal kamenje in ilovico za svojo revno kočico, ki je k vaškemu vodnjaku hodil po pitno vodo, kateremu je narava s soncem in dežjem, polje z žitom, travniki z živino, sinagoga, tempelj in sejmišče bilo edini življenjski krog, kaj naj ta starokopitni mož počne med modernim delavstvom v velemestih, med nebotičniki, v veletrgovinah, v rudnikih, v ogromnih železarnah in ladjedelnih, poleg avtocest in telefonskih napeljav, ki vedno gosteje preprezajo dežele?“

„Moderno življenje“, mislijo ti, „potiska tesarja Jožefa z njegovega podstavka. On je še samo spomin od včeraj. Nekaj cvetlic pred njegovo sliko ali kipom mu še moremo privoščiti. Ali to je vse. Več ne zasluži!“

„Življenje je namreč pretrdo, da bi se še mogli ustavljati ob vašem Jožefu,“ nam kliče današnji Bogu odtujeni človek. „Mi iščemo drugod prijateljev in zaščitnikov. Iz atomskih delavnic se dvigajo junaki bodočnosti. Naši pomočniki niso v nevidnih ne-

besih, temveč sedijo v uradih sindikalnih in političnih organizacij, v tiskarnah in bankah itd. To so ljudje modernega kova, ki nas razumejo in znajo odgovarjati našim željam.“

„Kaj moremo pričakovati od neogljenega Jožefa iz Jutrovega? Bomo mar njega postavili za slavnostnega prvomajskega govnika?“

To je že od sile!

Predolgo že so nas s takimi bajkami zadrževali in revščini.

Zato pa proč z Jožefom iz hiše Davidove! Proč z družino iz Nazareta!

Mi gremo novim dnem nasproti z Marksom in Leninom!

S „svetniki“ iz socialistične družine, s svetovno revolucijo!“

Tako, vidimo, je papež s svojim novim praznikom sv. Jožefa razburil Bogu in Cerkvi odtujene množice. A to še bolj kaže, da je praznik bil potreben.

Ubogo delavstvo!

Kakšno življenje ima pač delavec, ki mora v trdi borbi za obstanek dan za dnem preživeti med stenami delavnice, v hrušču, vročini in prahu proizvodnje, često izpostavljen kapricam in surovostim predpostavljenih, a je brez vsakega smisla za vse tolažbe polno, ki se nanaša na vero in Boga?

Kako brezupno zgubljen v slepi ulici materialističnega življenja je tak človek!

In zakaj je tak?

Kaj hoče doseči s tem načinom življenja, ki ne pozna pravega sonca?

Bo morda s svojo brezbriznostjo, dvomi

in otročjo trmo, ki vse zameta, mogel kdaj najti Resnico, doseči Dobroto, si priboriti Pravico in tako zboljšati svoje razmere?

Nikoli! Nemogoče!

In če bi Marksovim duhovnim sinovom že uspelo, kar sicer sedaj presneto slabo kaže, delavstvu ostvariti lagodno življenje v gmotnem pogledu, BI ŠE VEDNO OSTALO ODPRTO NAJNUJNEJŠE VPRAŠANJE, KI VSAKEGA ČLOVEKA PREJ ALI SLEJ ZAČNE MUČITI IN SE GLASI: „KAJ JE PRAVZAPRAV SMISEL ŽIVLJENJA? ČEMU ŽIVIMO?“

Kdor na to vprašanje ni dal jasnega in pametnega odgovora, si ne more domišljati, da je moderen.

Ako se namreč vsaj malo poglobimo v razmišljanje o smislu človekovega življenja, takoj vidimo, kako plehko je vse govoričenje Bogu odtujenega človeka.

Človek vendar ni samo to kot druga bitja na zemlji. On je daleč več kot vse to, kar ga obkroža; sega više, kot so zvezde; več je vreden kot ves ostali svet. Človek je nad vsemi dognanji znanosti. Njega ne moremo razložiti že z njegovim časopisom, kruhom, stanovanjem, delom in denarjem.

ČLOVEK IZHAJA OD BOGA IN SE VRAČA K NJEMU. BOG GA JE USTVARIL ZA SEBE. TO JE NJEGOVA ODLIKA, VREDNOST IN SKRIVNOST. NA TEM SVETU JE ČLOVEK SAMO OB BOGU NA PRAVEM MESTU. BOZJA LUČ OSVETLJUJE NJEGOVO DELO, GA PLEMENITI IN LAJŠA.

+

Ali je sv. Jožef po vsem tem še zastarel, nespameten, tuj in odveč?

Ali je on še sredstvo, s katerim se skuša ovirati vzpon delavskega stanu?

Kako so kratkih misli ti, ki bi radi veljali za pametne in modre!

Bog je dopustil, da je sv. Jožef bil tesar. Noben čudež ni zmanjšal muke njegovega dnevnega dela. Sredi božjih skrivnosti je veren in pobožen stal ob vsakdanjih naporih. Brez svetovnega časopisja je vse razumel in vedel.

Odkod?

Ker je MOLIL IN DELAL; oboje v božjo čast!

Krščanski je tisti delavec, ki moli; kdor pa moli, prav dela.

Človek je iz duše in telesa; pripada Bogu in svetu; zato mora moliti in delati.

Samo delavstvo, ki razume to nujnost, bo sposobno ostvariti lepše dni sebi in drugim.

Ti, očak sv. Jožef, ki si v svoji skritosti in skromnosti ostal večno mlad in moderen, pa nam k temu pomagaj!

Hvala Ti!

V-ko.

Mati mila

**Mati sladka, Mati mila,
k tebi dete hrepenim,
vleče me ljubezni sila:
zate vedno naj živim,
v tebi duša vse okuša,
kar ljubezen čista da,
k tebi priti, tamkaj piti
vir ljubezni daj, Gospa.**

**Ni še krepko srce moje,
slab je še ljubezni žar,
ti ga, Mati, vtopi v svoje,
pa bo čilo za vsekdar.
V družbi s tabo, srce slabo,
Mati, očvrstélo bo.
Zate vneti tu na sveti
srca vseh želelo bo.**

PISMO ZA MAJ

Ljubi moji, umrl mi je bratec, moj mali bratec, ni ga več. Sicer je že dolgo od tega, že veliko let, a vendar! Velik še ni bil, a prav majhen tudi ne. Ne vem več, v kateri razred vaške šole je hodil. Jaz sem bil takrat vojak na fronti in moj oče je bil tudi vojak, bratca je mati sama doma pokopala.

Pozneje mi je vsa žalostna pisala, kako je bilo. Lepo se je pripravil na smrt, sence

so mu že legale na obrazek. Mati je molila z njim in ob njem. Govorila mu je zadnje besede o lepih nebesih, o Jezusu in Mariji. Tedaj jo je tiho zaprosil: „Mama, dajte mi tisto lepo Marijo!” — Poleg mnogih svetih podob smo imeli doma tudi dva majhna kipa luške Matere božje. Eden izmed teh je bil že izgubil sveže barve, bil je oškrbljen in lisast, drugi je bil malo večji, lepši in skoraj nov. Seveda, umetniške vrednosti tudi ta ni imel. A kaj zato! V otrokovi duši je zbudil slutnjo prečudežne lepote Marijine. „Mama, dajte mi lepo Marijo, ” je prosil. Mati mu jo je prinesla. Objel jo je z uvelimi ročicami, privil k sebi in poljubljal toplo in nedolžno, kakor otrok zna. „Sveta Marija . . . prosil za me . . . zdaj . . .” Zadnja molitev je bila še za ata in brata na fronti. „Povejte jima, da sem zanj molil in nato umrl,” je še naročal. Zares je kmalu izdihnil, z lepo Marijo v rokah. Ljubi moji, tako je umrl moj bratec.

Pa saj to ni res! Saj ni umrl, ne! Le preselil se je tja gor k lepi Mariji. Moj bratec živi, prepričan sem, da živi. Ljuba Mati Marija ga je vzela k sebi. Prej je on njo objemal, zdaj ona njega prižema na svoje srce.

Vse prej se zdi, da smo mi umrli, mi, ki lepe Marije nimamo, ki lepe Marije ne ljubimo! Ne damo ji prostora v svojem srcu. Naše srce ni lepo, zato ni prostora v njem za lepo Marijo. Ni prostora zanj v srcu, iz katerega izvirajo grde misli, grde besede in grda dejanja.

Kakor zadnji pomladanski vetrovi mi buta ob stene srca tisti klic: „Dajte mi lepo Marijo!” V meni vse kriči in ječi po njej. Zdaj ne jočem več za bratcem, ki živi pri Mariji, zdaj tožim za brati in sestrami, ki so mrtvi, ker lepe Marije nimajo.

O, dajte nam lepo Marijo!

Moli, bratec, moli, angelček moj, za brata na fronti, za brate in sestre, ki se borijo! Sklenimo vsi roke k molitvi, da pride Marija k nam! Da zmagamo, da ustanemo v novo duhovno pomlad ob lepi in dobri, ob močni in zvesti in usmiljeni Mariji.

Čujte, ljubi moji, zdaj je maj. Nebesa se odpirajo, angeli lepo Marijo k nam neso. neso.

P. V. Vrtovec, D. J.

Malokdaj vidimo škofa in ne vemo več, kako pomembna oseba je. Spominjamo se le, da nas je birmal. No, včasih smo slišali tudi njegovo pastirsko pismo, ki ga je župnikbral na prižnici in takrat ni pridigal . . .

Toda če bi ne bilo škofa,

1. bi ne bilo duhovnikov.

Samo škof more izbrati in podeliti komu mašniško posvečenje.

2. bi ne bilo cerkva.

Škof daje dovoljenje za gradnjo cerkve. Prvi kamen zanj položi v zemljo. On cerkev blagoslovi ali posveti. On posveti kelih in paténe.

3. bi ne bilo evharistije.

Brez škofa bi ne bilo duhovnikov, nealtarjev, posvečenih kelihov, pa tudi ne svete maše, ki jo duhovnik opravlja v zvezi s svojim škofom.

4. bi ne bilo slovesnega krsta.

Kadarkoli duhovnik krščuje, uporablja sveto olje in sveto krizmo, ki ju posvečuje za ta namen le škof.

5. bi ne bilo svete birme.

Če v smrtni nevarnosti tudi župnik lahko podeli komu sveto birmo, vendar vedno uporablja sveto krizmo, ki jo je za to posvetil škof.

6. bi ne bilo spovedovanja.

Razen v smrtni nevarnosti noben duhovnik ne sme spovedovati, če ni dobil za to škofovskega dovoljenja. Navadno ga dobi že s tem ko ga škof imenuje za kako službo.

7. bi ne bilo zakramenta svetega maziljenja bolnikov.

Navadno blagoslavlja sveto olje za bolnike le škof.

8. bi ne bilo porok.

Veljavno more poročati le župnik, ki je imenovan od škofa za župnika.

Samo škof more dajati slovesni blagoslov, na katerega so navezani odpustki. Samo škof more v sprevodu na desno in levo blagoslavljalati vernike. Ko daje blagoslov, naredi trojni križ.

Trije škofje posvečujejo novega škofa. Takrat mu kot nekoč apostoli — saj bo postal namestnik apostolov — položijo roke na glavo: „Sprejmi Svetega Duha!“ Mazilijo ga s svetim oljem za pastirja njegove črede, na roko mu dajo škofovski prstan.

Vsi duhovniki so samo škofovi sodelavci. Zato od časa do časa pride uradno kot pastir obiskat župnije. Pogleda na licu mesta, kako vršijo izročeno jim službo. Sam stopi v stik z ljudstvom, ga uči božjega nauka za življenje, kakor so to delali apostoli med prvimi kristjani. „Hodili so okrog in označevali blagovest,“ pravijo Apostolska dela. Tako škofova potovanja niso sprehajanja, pa tudi ne obiski kakšnih ministrov ali upraviteljev.

Msgr. Anton V o v k, ljubljanski pomož. škof, birma otroke

Škof je OČE svojemu ljudstvu. Kot dobri Pastir pozna svoje ovce in ovce njega poznajo. Dolžan jih je učiti in voditi.

„Spet ključ nas...“

Zopet praznujemo mesec majnik. Postavili smo Marijine oltarčke. Prepevamo lepe Marijine pesmi in v svojih molitvah ji zaupno odkrivamo svoje skrbi in prošnje.

To splošno navdušenje za Marijo pa skušajo ohladiti pripadniki raznih Mariji nenačlonjenih ločin, ki često begajo tudi naše vrste.

Zato ne bo odveč, da ob začetku Martijinega meseca temu vprašanju posvetimo vsaj čisto kratko razmišljanje.

+

V duhu se postavimo pod križ na gori Kuluvariji. Tam stoji tudi Marija, Jezusova mati. Tako namreč beremo v poročilu evangelista Janeza: „Stale so pa poleg križa Jezusovega njegova mati in sestra njegove matere, Marija Kleopova, in Marija Magdalena. Jezus se ozre na mater in na zraven stoječega učenca, ki ga je ljubil, ter reče materi: „Žena, glej, tvoj sin!“ Potem pravi učencu: „Glej, tvoja mati!“ In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi (Jan 19, 25–27).

Nauk Cerkve pravi, da je Marija namesto nas stala pod križem; kakor je tudi ob angelovem oznanilu v imenu celotnega člo-

veškega rodu spregovorila svoj „ZGODI se mi po tvoji besedi!“

Marija je tako soudeležena pri odrešilnem delu svojega Sina.

V svoji marijanski okrožnici k novemu prazniku Marije Kraljice papež govori: „Marija je bila v odrešilnem delu po božji volji povezana z Jezusom Kristusom, početnikom odrešenja.“ Ista okrožnica govori drugod: „Ta preslavna Gospa je bila izbrana za mater Kristusovo, da bi imela delež pri odrešenju človeškega rodu. V papeški okrožnici iz leta 1950 se Marija omenja kot „Pomočnica Odrešenika“.

Papeži se niso obotavljali Marijo ponovno imenovati SOODREŠITELJICO.

+

V to enoglasje, ki priznava Mariji silno važno vlogo pri rešitvi človeštva, na prvi pogled nekoliko čudno udarjajo klene besede apostola Pavla, ki pravi: „En Bog je; eden tudi srednik med Bogom in ljudmi, človek Kristus Jezus, ki je dal samega sebe v odkupnino za vse.“ (1 Tim 2, 5).

Kako te besede spraviti v sklad s tem, kar smo pravkar povedali o Mariji?

Razume se, da ne dvomimo o pravilnosti Pavlovega nauka.

Navidezno nasprotje bomo pojasnili z be-

sedami iz že navedene papeške marijanske okrožnice, ki so sledeče: „V polnem in izključnem pomenu besede je kralj samo Bog-Človek, Jezus Kristus. Vendar je na omenjen način tudi Marija udeležena pri njegovem kraljevem dostojanstvu. Iz njene povezanosti s Kristusom izvira namreč njena kraljeva oblast, da sme deliti zaklade božjega Odrešenika.”

Marija ima tedaj svojo moč in luč od Jezusa Kristusa in ne od sebe same.

V primeru s Kristusom igra Marija **PODREJENO**, vendar zelo važno vlogo. Mi se ne moremo namreč obračati h Kristusu, ne da bi vrgli pogled tudi na njegovo ljubljeno mater. Kristusa si brez Marije ne moremo predstavljati.

+

Naj nas tedaj ne motijo zablode Marijinih neprijateljev!

Po naših domovih, cerkvah in kolonijah naj v tem mesecu veselo in zaupno odmeva: „Spet kliče nas venčani maj...”

V-ko.

ŠTIRIDESET LET OD FATIMSKIH DOGODKOV

13. maja poteka 40 let od prvega Marijinega prikazovanja v Fatimi na Portugalskem, leta 1917. Dolga leta se cerkvene oblasti niso prav nič izjavile, ali je smatrati te dogodke za resnične ali ne. Šele 13. oktobra 1930. je tamkajšnji škof izjavil, da so te prikazni vredne vsake verjetnosti in se smejo vršiti pobožnosti na čast Fatimski Materi božji.

Posebno vrednost daje Fatimi to, kar je Marija tam napovedala: „Rusija se bo spreobrnila. Nastopila bo dolga doba miru.” Toda, kdaj — to zavisi od molitve vernih in od poboljšanja ljudi. Posebno je priporočala Marija molitev svetega rožnega venca.

Koliko časa tešč?

Ker so se življenjske razmere na svetu znatno izpremenile, je papež Pij XII. letos odredil, da veljajo za ves svet za vernike, kadar gredo k obhajilu, ta pravila:

Ko greš k obhajilu (pri dopoldanski, popoldanski ali ponočni maši), ne smeš tri

(3) ure prej ničesar jesti (netekočega zavžiti), pa tudi ne kaj alkohola popiti. Do ene (1) ure pred obhajilom smeš kaj drugega popiti. Navadno ali mineralno vodo lahko piješ kadarkoli.

Bolnik sme kaj nealkoholnega zaužiti kadarkoli, pa tudi vsako resnično zdravilo (tekoče ali trdo).

Odslej bo tudi tisti, ki se je doslej izgovarjal, da ne more biti zaradi nočnega dela tešč, lahko pristopil k sv. obhajilu. Če bo kdo tešč po starih pravilih iz duha pobožnosti ali premagovanja, si bo s tem pridobil večje zasluženje, ni pa se starih pravil dolžan nihče držati.

Trajčova desnica

Vojvoda Trajčo je bil izkušen stari četnik že pred balkanskimi vojnam. Bil je učitelj našega „letečega odreda”, ki je ponoči in podnevi odbijal in zasledoval bolgarske komitadžije in arnavtske kačake. Domačini odredu niso pomagali. Dolga leta turške strahovlade in raznarodovanja bolgarskega učiteljstva in grškega duhovništva so napravili, da ljudje sicer dobri po duši niso več nikomur verjeli in so se zaprli vase.

Našega vojvodo pa so mladi in stari imeli radi. Kadar je prišel z nami v kakšno vas, je vse hitelo k njemu in mu poljubljalo desnico, ki jih je dolga leta ščitila in vsaj za nekaj časa dajala občutek varnosti in svobode.

Trajčo nas je učil vseh mogočih nakan. „Če hočeš premagati sovražnika, ga zmedi!” je bilo njegovo načelo. Rad me je imel in žal je bilo obema, ko naju je službena dolžnost poklicala vsakega na svoj kraj.

*

Med drugo svetovno vojno sem bil ujet in mi je uspelo pobegniti v gozd v svobodno domačijo. Par let pozneje sem s svojim odredom prišel v zasedo nedaleč od Obrenovca. Iz Beograda je prihajal avto z municijo za nemški bataljon v Obrenovcu. Z lahkoto smo ga zajeli in presenečeni našli v tovornem avtu nekega ranjenca. Zagrabili

smo ga z municijo vred in izginili v temno noč.

V hribih smo se odpočili in pogledali, kako je z ranjencem. Prišel je k sebi in nas prosil, da ga rešimo vezi na roki. Vojak, ki se je lotil posla, je presenečen zagledal ob njegovem zapestju privezan kos odrezane moške roke. Vprašal sem ranjenca, kaj to pomeni. Začel mi je pripovedovati.

„Nisem hotel dati Švabu odmerjeno mi žito in so me odpeljali v Banjico v koncentracijsko taborišče... Ko sta bila v mojem selu ubita dva Nemca, so nas dvesto talcev slekli v kleti in po dva in dva zvezana spravljali v Jajince na morišče. Ko sem bil na morišču, mi je starček, ki je bil privezan zame, pošepetal: „Sinko, ko nas bodo postavili tja, se poženi na desno in čez ograjo v koruzno njivo in Bog s teboj! Drugega vojvoda Trajčo ne more narediti zate in za domovino!”

Ko sem zaslišal vojvodino ime, me je spreletelo.

Ranjeneč je nadaljeval, kako se je pognal z vso silo v svobodo, kako je parkrat zadet od krogel nazadnje nekje na cesti omedlel. Drugega se ni več spominjal.

Spoštljivo sem vzel v roke vojvodino zapestje. V misli, kako bi pomagal svojemu bližnjemu, je kljub bolečinam svojo roko z žico, s katero je bil na drugega privezan, dobesedno odžagal...

Pozneje sem v koncentracijskem taborišču sam slišal, kako so gestapovci s spoštovanjem govorili o njem, kako se je zagnal proti strojnici in tako rešil bežečemu neznanču življenje, da ga niso podrle krogle.

Neštetokrat sem pozneje mislil na tega moža, ki je nekoč razkoračen stal na Pletvaru in kazal proti Prilepu in Bitolju:

„Kolikokrat sem stal tu in zrl dol, kjer se je šopiril Otoman in tlačil moj narod. Vse-povsod sem vsem dejal, da bo nekoč zasiljalo sonce svobode ter da bomo tudi mi zaživeli srečno življenje, kot ga imajo drugi. Četudi izgleda zdaj vse črno in ni od nikoder pomoči, ne obupaj! Bog poseže vmes, ko se tega najmanj nadejaš, in naredi vse prav. Vsakemu zatiranju in mračnjaštvu bo sledilo Vstajenje osebne in duhovne svobode!”

Ap

Za ali proti podržavljenju?

Kaj mislijo papeži?

V štirih zaporednih številkah smo govorili o podržavljenju, ki že več desetletij dviga mnogo prahu.

Ker ta in slična gospodarska in socialna vprašanja vsebujejo tudi нравno in zato tudi versko stran, glede katerih sodba pripada Cerkvi, je primerno, da to vrsto kratkih misli zaključimo s sodbo papežev o tem predmetu.

V svoji socialni okrožnici „Quadragesimo anno” papež Pij XI. pravi: „So gotove vrste dobrin, za katere se more upravičeno zahtevati, da pridejo v oblast skupnosti, kadar se v teh nakopiči tako velika ekonomska sila, da ne more brez nevarnosti za javno blaginjo ostati v rokah zasebnikov”.

S temi besedami papež trdi:

- 1) da lastništvo in uprava podjetij po državi samo po sebi ni nekaj nedovoljenega;
- 2) da moreta v gotovih okoliščinah postati dolžnost;
- 3) javna blaginja je edini razlog podržavljenja.

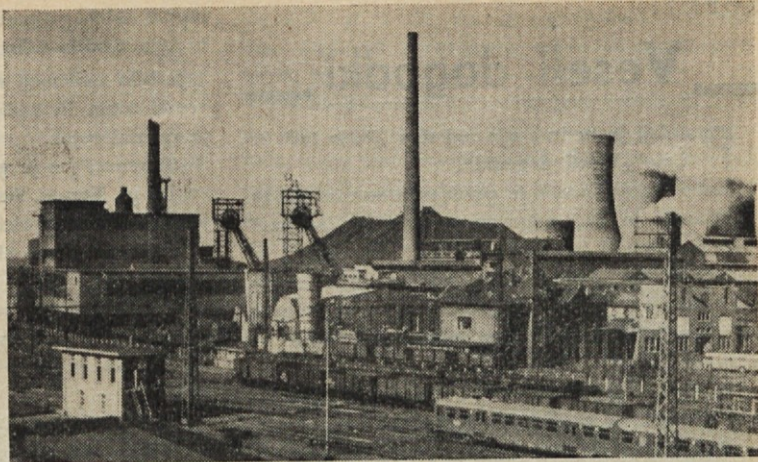
Pij XII. je o tej zadevi govoril obširneje in že na podlagi izkustev.

Leta 1945, ko je bilo v teku veliko gibanje za podržavljenje, je Pij XII. v nagovoru članom Kongresa Zvez krščanskih delavcev naglašal, da podružabljenje gospodarstva, kjer je podržavljenje samo ena od mnogih oblik, dobi svoje *opravičilo* in tudi svoje *meje* SAMO V SKUPNI BLAGINJI.

Ko so se pomanjkljivosti podržavljenja začele v življenju že jasneje kazati, je isti papež učil: „Naši predhodniki in mi sami smo se že ponovno dotaknili moralne strani podržavljenja. Vedno bolj je jasno, da podržavljenje, namesto da bi ublažilo mehaničen značaj (človek je v tovarni samo številka, suženj stroja) življenja in dela, tvega še pojačati to težko hibo in je zato njena korist za pravo skupnost kaj nezanesljiva.”

Sistematično podržavljenje je program

Rudniška naprava (zunaj)
v mestu HEERLEN,
v Nizozemskem Limburgu,
kjer je bila na velikonočni
ponedeljek slovenska
nova maša
č. g. Milana Papeža
iz Eyselshoven-a

socializma. Cerkev pa zavzema drugačno stališče. Cerkev poudarja pravico države NADOMESTITI zasebno podjetnost šele v trenutku, KO SE TO POKAŽE POTREBNO ZA JAVNO BLAGINJO.

Poseg države v gospodarstvo, ki ga ne terja dobro skupnosti, Cerkev obsoja. Poslušajmo spet papeža: „Toda napraviti iz podržavljenja neko splošno pravilo javne organizacije gospodarstva, bi pomenilo prevrniti red stvarni. Gospodarstvo po svoji naravi ni državna ustanova, temveč je nasprotno živi sad svobodne podjetnosti po-

sameznikov in njihovih svobodno postavljenih skupin.”

+

V podržavljenju torej ne moremo gledati sredstva, ki prinaša zdravilo proti vsem socialnim krivicam in vzpostavlja gospodarski režim, vzoren za vse, predvsem pa za delavce. Tu je treba mnogo previdnosti.

Kadar pa se podržavljenje pokaže za sredstvo, ki najtočneje odgovarja upravičenim zahtevam delavstva in javne blaginje sploh, se razume, je treba seči po tem sredstvu.

K-ov.

(Konec)

Za 1. maj:

Ob prazniku Jožefa Delavca

Od ranega jutra do pozne noči
težko orodje ti roka vihti,
od ranega jutra do pozne noči
morečih skrbi so polne oči.
Bo skromnega kruha za Njo in Otroka?
Ne bo omahnila utrujena roka?
Od ranega jutra do pozne noči
le delo in skrb in boleče dlani.

Na večer se vračaš utrujen, potan,
danes in včeraj in jutri, vsak dan.
V očeh ti zasijeta milost in sreča,
skromni tvoj dom je kot pesem zveneča
ob Njej, ki s teboj deli vse skrbi,
ob Njem, ki ti žulje boleče zlati.

Od ranega jutra do pozne noči
težko orodje nam roka vihti,
od ranega jutra do pozne noči
morečih skrbi so polne oči.
Bo kruha za dom in otroke?
Ne bodo omagale rōke?

O, veliki Delavec, dobro vemo:
Jezu, Marija sta vedno s teboj,
zanju vse delo, vsa skrb in ves znoj.
Zato ti v očeh je razlita vsa sreča,
zato je tvoj dom kot pesem zveneča.

O Jožef, delavec si kakor mi,
kot ti naj bili bi še mi!
O, vsem nam bo dobro,
vsem kruh bo sladak,
če znal kakor ti — bo delati vsak.

Jože Vovk, Jezersko

Veseli dogodki

Pomlad je tu in z njo naj se v „Našo luč“ vrnejo „Veseli dogodki“.

„Kako kaj pri vas?“ je pozdravila soseda sosedo.

„Drugачe bi šlo,“ odgovori prijateljica, „samo...“

Ej ti presneti besedici „drugачe“ in „samo“, ki grenita pogosto našo zadovoljnost! Kako bi se jih neki znebili? Vrzimo jih proč vsaj v pomladnem, poletnem in jesenskem času, pozimi naj pa kje zamrzeta, pa bo.

No, pa kaj je hotela reči soseda, ko je pristavila svoj „samo“? Le poslušajmo jo, saj bo nadaljevala:

„Drugачe bi šlo, samo Mica, moja starejša hči, ki je poročena v Kurji vasi, ima tuberkulozo.“

Pa jo je prva soseda takoj odločno in modro potolažila, rekoč: „Nikar si tega ne jemlji preveč k srcu, prijateljica moja, tuberkuloza gor, tuberkuloza dol, glavno in poglobitno je, da je tvoja Mica zdrava...“

Nekega večera sta pa naši dve sosedi gledali luno. Bil je prvi krajec.

„Vidiš,“ pravi prva, „luna ima sedaj obliko velike črke D; s tem hoče reči: ‚Debelim se‘. Ko bo šla proti koncu, bo pa imela obliko veliko črke C, s čimer nam pravi: ‚Crkam‘ ali pa: ‚Crknila bom‘.“

Druga soseda nekoliko premišljuje, pa zopet modro odgovori: „Veš kaj, Reza, tako me pa ne boš ‚farbala‘, saj nisem tako neumna kakor ti misliš. Od kod pa naj zna luna slovenski, lepo te prosim...!“

*

Med vojno so tam na Slovenskem nekje prišli k prvi sosedi Nemci in vprašali: „Mati, ali ste videli kod partizane?“

„Nič jih nisem videla,“ je dejala.

Pa so kmalu nato prišli domobranci in vprašali: „Mati, ste mogoče videli, če so šli tod partizani?“

„Nič jih nisem videla,“ je odgovorila.

Pa so prišli za njimi še partizani in ponovili: „Mati, ali ste videli kje domobrance?“

Takrat se je pa dobra soseda razjezila in zagodrnjala: „Nič jih nisem videla; pa tudi, če bi jih, vam ne bi povedala. Kaj ste pa tako prismojeni, da hodite vsak zase! Skupaj se lepo držite in skupaj hodite, pa vam ne bo treba vedno iskati drugega...“

No to pot pa soseda ni tako neumna povedala. Kako lepo bi res bilo, če bi bili vsi Slovenci in vsi

narodi sploh prijatelji med seboj! Potem se pač ne bi bilo zgodilo tole:

Je bilo tudi med vojno. Po hosti je šel mlad slovenski kmet in srečal nemškega vojaka. „Kaj si?“ je vprašal vojak.

„Slovenec,“ se je glasil odgovor.

„Jaz pa Nemec, Slovenci nimajo nič tukaj iskati“, je dejal in mu pritisnil par klofut. Nemec je bil oborožen in ubogi Slovenec je moral stisniti rame na.

Ko je nadaljeval svojo pot, je srečal drugega vojaka, ki ga je zopet vprašal, kdo je. Ker se je kmet zbal klofut, je odgovoril v slabi nemščini: „Nemec sem.“

Vojak je bil pa partizan in mu je zopet pripeljal par klofut, rekoč: „Boječnež, zdaj moraš biti partizan, pa ne Nemec!“

Šel je kmet naprej in srečal tretjega vojaka, ki ga vpraša: „Kdo si?“

„Partizan sem.“ — Vojak pa je bil domobranec in zopet je priletela klofuta.

Videč, da ni pametno hoditi po gozdu, jo je mladi slovenski kmet ubral nazaj proti domu. Ko je srečal četrtega vojaka, ki ga je vprašal: „Kdo si in kaj iščeš tod,“ je že trikrat tepeni Slovenec rekel: „Eh, kaj boš izpraševal, kar udari, pa bo; saj je itak vseeno, kaj odgovorim...!“

*

Ko že govorim o vojnih dogodkih, naj za konec povem še to, kaj se je pripetilo stotniku N. N. med svetovno vojno 1914-18. Zbudil se je, zehajoč pomencal oči in se spomnil, kako je bilo ž njim prejšnji večer. Malo preveč je bil pogledal v kozarec, tako da je moral domov grede „Urha klicati“ na pomoč. Toda glej čuda, ali je to mogoče? Obleka je čista in snažna še bolj kot navadno. Ej, ta moj dobri „purš“ Janez, vse mi je že lepo očistil; samo nekaj pa ni v redu: Janez bo zdaj okrog trobezljal, kako se je njegov stotnik napil in kako je prišel zamazan domov. Treba se bo kako izviti — tako je ugibal sam pri sebi. Aha, jo že imam!

„Janez, pojdi sem!“ je poklical častnik. Janez je vstopil, pozdravil in stotnik je začel: „Priden si, Janez, da si obleko tako lepo očistil, pa nikar ne misli, da sem jo jaz zamazal. Tako-le je bilo: Domov gredé srečam sinoči na frančiškanskem mostu svojega prijatelja, ki je tudi stotnik. Ne rečem, da nisem bil nekoliko dobre volje, toda tako natreskan kot moj kolega pa nisem bil. Začel me je objemati in pritiskati k sebi, češ da se že štiri leta nisva videla. Iz njegovih ust pa niso prišle na dan samo

besede, ampak tudi... no, saj razumeš, kaj se zgodi tistemu, ki preveč pije; in tako me je ta nagravž vsega „poonegavil“. Tako sem bil jezen, da bi ga kar najraje v vodo, v Ljubljano vrgel.”

Janez, ki je mirno poslušal in ki je nekoliko jeceljal, je izpregovoril in rekel: „Sej, sej go - gospod stotnik, sej - sej bi - bi ga ‚žihér‘ vr - vr - vrgli in če - če - bi go - gospod sto - stotnik ve - de - deli, da

da se je - je ta - ta - na - gr - gravž tudi v va - vaše hla - hlače po - podelal, saj - saj bi - bi ga, go - gotovo bi - bi ga...”

Stotnik je uvidel, da mu njegova zvižaja ni uspela, zato mu ni kazalo drugega, kot da je prosil Janeza, naj o tem dogodku molči. Janez pa ni molčal, kakor vidite, ker drugače bi ta pripetljaj in zapletljaj ne prišel v „Našo luč“.

J. J.

KOPER,

meisto Slovenske Istre
ob Jadranskem morju
— v cvetju pomladi

NAŠA PRI- MORSKA

Morje nam je bilo vso dolgo preteklost kot svetle sanje. Z visokih planin in širnih ravnin je srce hrepenelo po njem. Tam so pristajale ladje in vozile v daljni svet. Tja, daleč na obalo so romale procesije slovenskih romarjev iz desetletja v desetletje in Kurent je romal za njimi. Ko pa je ladja odhajala, je Kurent videl solzne oči in težkó mu je bilo, da je udaril s čelom ob kamen in je zemljo poljubil.

In vendar — to čudovito morje! Naši očetje so ga slutili in čutili, ko so iskali svojo domovino. Z Opčin so ga zagledali pod seboj in s *Kriškega* in *Nabrežinskega brega*, z vzpetin *Mačkovelj* so gledali nanj, s *Kontovela*, *Škednja* in še z vseh gričev, ki obkrožajo Trst. In spustili so se v nižino, tja v *Barkovlje*, v *Istro* in zapela je pesem o valu in ladji...

Iz morja se dviga skala v breg in zadaj po gmajni so raztreseni njeni beli otroci: ka-

men pri kamnu. Vmes šume bori in smreke in se pregiba grmičevje. A spomladi in jeseni ves ta svet čudovito zažari, zagori v kričečih barvah: njih harmonija in vonj ti ustavlja korak, da ne moreš dalje. V vročem poletju bodičaste rože zavladajo gmajni, v nesluteni skromnosti ohranijo življenje.

Zadaj, med kamenje stisnjena zemlja daje rast vinski trti in poji grozdje s čudežnimi minerali, da je vino dobro kot zdravje. Teran daje sloves našemu Krasu.

Potem se kamenje umakne rodovitni črni zemlji, da zavalovi žitno polje in se nasmeje radodarna priroda. Dolina *Boljunec*, *Bazovica*, *Sežana*, *Tomaj*... Žive, zelene vasi — oaze sredi kamnitega sveta!

Zemlja, od naših pradedov zrahljana, daje danes rast in deli blagoslov...

Prisluškujmo besedi, ki je kratka, odrezava, a jedrnata. Omamlja me melodija

govora, preseneča milina deklet in žena, čudim se pridnosti in vztrajnosti naših ljudi.

Rad imam burjo, ki brusi rdeče kraške obraze in jim zdravje prinaša.

Svet naš ob morju, del si moje Slovenije! Tvoja zunanja in notranja podoba je slovenska; nikdar je ni mogel nihče izbrisati in je nikdar ne bo...

Ne bo? Je v nas še sila naših pradedov? Ali pa smo zavrgli vrelce odpornosti in moči, kot so jih poznali oni?

Brat izza morja, verujem vate! Vate in v tvoj svet.

K pestrosti domovine prinašaš vse, kar drugim našim krajinam manjka:

Rdeče večerno nebo, ko tone sonce v moje...

pesem ribičev in pomorščakov...

sladke smokve in oljna semena iz nasadov...

zlate rudne zaklade...

in širino, širino, prostranost v dalje; meje, ki nas tesné, izginjajo, morje odpira hrepenjenju véliko pot.

Svet naš ob morju! Brez tebe Slovenije ni.

Jože Peterlin („Vera in dom“)

»Ljuba moja je — Slovenija,
jaz pa Slave zvest sem sin!«

Simon Gregorčič

Po domačih krajih

Vlada je delno olajšala uvoz motornih koles in avtomobilov iz tujine. Kdor hoče uvoziti, mora plačati le carino z ozirom na stroške avta pri nakupu in prevozu do jugoslovanske meje. (Za motorno kolo ali avto do 1500 ccm je treba plačati 40% nabavne cene carine, za avto nad 1500 ccm pa 80%). Carine so oproščeni invalidi in tisti, ki si kupijo avto ali motor iz svojih prihrankov v tujini.

Naš arhitekt Niko Kralj, ki dela pri podjetju „Stol“ v Duplici pri Kamniku, je prejel v Stuttgartu eno od petih prvih nagrad za evropsko socialno stanovanjsko pohištvo. — V Ljubljani tramvaj ne vozi več do št. Vida, zamenjali so ga avtobusi. — Tovarna dežnikov v Lendavi je prodala Abesincem za 4 milijone din. dežnikov. — V Tovarni kmetijskih strojev v št. Jurju pri Celju bodo začeli izdelovati pohištvo iz aluminija. — Na Jesenicah bodo odslej delali iz plavžne žlindre opeko.

V št. Vidu nad Ljubljano so se študentje preselili v novo trinadstropno gimnazijo. Doslej so bili v škofovih zavodih, ki jih bodo sedaj porabili za vojašnico, namesto da bi jih po tolikih letih vrnil in pošteno po-

pravili katoliški Cerkvi, da bi v njih imela malo semenišče.

V Prevojah pri Lukovici so se vnele razne kemikalije v skladišču umetnih gnojil. — Steklarna v Hrastniku kupuje nove stroje v Nemčiji. — Divji prašiči so tudi letos delali škodo v Suhi krajini. —

Idrijski upokojenci gredo v „nebesa“. Radi se namreč zbirajo v gostilni pod gradom, ki ji pravijo „Nebesa“ in tam igrajo špano, volkarco in tarok. — Zakaj imajo Vipavci rdeča ušesa? Ker jim jih pozimi brije neusmiljena burja, spomladi in poleti pa zaradi toplega sonca.

Na Brinjevi gori pri Zrečah so odkrili prazgodovinski grob. Podobna najdba se je zgodila pri Kranju. Pri št. Petru v Savinjski dolini so izkopali novo rimsko grobišče z bronasto zapestnico, glinasto in stekleno posodo. — V cerkvi sv. Ahaca nad Senovim (Dolenjska) so pod ometom zapazili lepe slike-freske iz 16. stol.

Pretekli mesec so v Nemčiji odkrili fanta Franca Zagožena, ki ga je pravi oče zahteval od rediteljev v Belgiji. Preko Bruslja so ga odpeljali na dom — v Bočno pri Mozirju. Fant se bo sedaj učil najprej slovenščine, da se bo lahko pogovoril z brati in očetom.

Izbrisimo vse, kar spominja **NA VERO!**

Dostikrat slišimo: Cerkev so doma polne! Pri tem pa pozabljamo na to, koliko marsikdo tvega s tem, ko vkljub največjim žrtvam izpolnjuje svoje verske dolžnosti.

Borba proti veri, ki je glavni cilj komunistov, ne obstoji samo v tem, da sekajo glave, da zapirajo itd. Druga sredstva, ki so na videz manj krvava, so dostikrat bolj učinkovita. Recimo: kdor bo hodil v cerkev, ne bo dobil te in te službe, pa naj bo zanjo še tako sposoben. Dajmo jo raje dobro zgrajenemu komunistu, četudi bo tehnično vse spravil na „kant“, samo da bodo „naši“ na vseh odločilnih mestih!

Koledarji, ki so jih izdali doma, so jasen dokaz, kako rdeči hočejo izbrisati vse, kar spominja na vero.

Cerkev je vsakemu dnevu določila tega ali onega svetnika za zaščitnika, da bi tako vsak dan bil pod posebnim varstvom njih, ki že uživajo božjo slavo, in da bi tako verniki imeli vsak dan pred očmi zgled nekoga, ki se je na zemlji boril z istimi težavami, kot se borimo mi, in ki nam s svojim življenjem kaže pot, kako je v najrazličnejših okoliščinah mogoče izpolnjevati božjo voljo.

Komunisti so zato izbrisali iz koledarjev čimveč svetnikov, na njihovo mesto pa vstavili imena, ki se slovensko mogoče deloma lepo slišijo, pri katerih bi pa človek zaman iskal kakega svetnika.

Pred mano leži koledar, ki je izšel za leto 1957 v Sloveniji in ki je namenjen za domačo uporabo. Malo svetnikov najdem v tem koledarju, pač pa me imena, ki jih tam vidim, spomnijo, kako je bilo ime tisti hudobni kravi, ki je bila vedno pripravljena, da me natakne na rogeve in je tako bila kriva, da so moja mati morali skoro vsak dan šivati hlače, oče pa naravnavati moje kosti. Koledar mi pokliče v spomin tudi vse pse, ki sem jih v vasi poznal in kot otrok vsako jutro malo podražil. Če pa iščem velike krščanske praznike, ki so kot mejniki v cerkvenem letu, ne najdem ničesar. Edina praznika, ki sta navedena, sta: Svečnica in Božič (celo zadnji kot navadni delovni dan, ker je seveda Božič, eden najlepših praznikov v letu, doma odpravljen, čeprav so ga lani praznovali celo na Poljskem in celo na Madžarskem!). Da bi zabrisali spomin na svetnike, so praznik Vseh svetih spremenili v Dan mrtvih, kot da bi hoteli še večnost klicati na pomoč svoji brezverni propagandi.

Pač pa najdem v tem koledarju z rdečimi črkami napisane vse spomske dneve partizanov in pod 21. majem kratice: „D. J. V. L.“, ki sem jih zaman poskušal razvozljati. K sreči sem srečal prijatelja iz domovine, ki mi je v enem dušku rešil uganko:

„Kaj, tako si še reakcionaren, da ne veš, kaj pomeni D. J. V. L. To pomeni: Dan Jugoslovanskih Velikih Lopovov!“

Iz radovednosti sem nato primerjal ta domači koledar s koledarjem, kot je objavljen v *Izselje* v skem koledarju 1957. Moje oči skoro niso verjele, toda pred črnim na belem sem se moral vdati: Novo leto, Trije kralji, Svečnica, Pepelnica, Cvetna nedelja, Velika noč, Vel. ponedeljek, Vnebohod, Binkošti, Bink. ponedeljek, Sv. Rešnje Telo (sveto, da, tako piše!), Peter in Pavel, Vel. Šmaren, Mali Šmaren, Vsi sveti, Verne duše, Božič...

ZAKAJ TA RAZLIKA, ker drugače je isti koledar (s to MAJHNO razliko, da je v *Izseljskem koledarju* pod 21. majem napisan Andrej)? EDEN JE NAMENJEN ZA DOMAČO UPORABO, DRUGI JE NAMENJEN ZA ZAMEJSTVO, kjer JE TREBA S SPRETNO PROPAGANDO POKAZATI, KAKO KOMUNISTIČNI REŽIM SPOŠTUJE CERKVENE PRAZNIKE. Pri spominskih obletnicah so navedeni samo redki dogodki iz slovenske zgodovine (mislim tiste obletnice, ki jih spoštujemo vsi in katere bodo praznovali tudi naši potomci še takrat, ko bo rdeča bolezen zginila in pustila za sabo samo težak spomin kot na primer turški vpadi), pač pa so zato navedeni vsi važni in nevažni dogodki iz ameriške zgodovine. Rdeči oblastniki doma si pač obetajo, da bodo na ta način še nadalje lahko „farbali“ slovenske izseljence v Ameriki ter jih „pumpali“ za dolarje, da bodo doma še naprej lahko tiskali koledarje, kjer ne bo nobenega praznika razen „D. J. V. L.“.

Eden številnih ki vidijo.

ZA DOBRO VOLJO

Otroška pamet. — „Mamica, ti si dobila dva siva lasa.“ — „To je od tega, Rozika, ker si tako hudobna deklica“, odgovori mama. — „Čuješ, mamica,“ odvrne Rozika, „ti si morala biti strašno hudobna, ker je naša stara mama vsa siva.“

Zamišljeni profesor? — „Ali veste kaj natančnega o smrti vašega prijatelja, gospod profesor?“ — „Obžalujem. Odkar je umrl, ga nisem več videl.“

Med našimi izseljenci

ANGLIJA

Visoki obisk: Nestrpno pričakujemo tudi pri nas obisk g. škofa dr. Rožmana, ki je napovedan za prvo nedeljo v juniju. Verjetno se bo zbrala večina Slovencev, da pozdravi priljubljenega gosta med nami in se sestane tudi s prijatelji, s katerimi so se ločili pred leti. Podrobnosti o obisku bodo v prilogi „Naše luči“.

Krsti: V cerkvi Marije Angelske v Nuneatonu (Warwicks.) sta bila krščena 10. februarja **Janez Slemenšek** in **Alice Novak**. — Istega dne v Coventryju **Ana Gosar**. — Mnogo sreče!

Poroki: V cerkvi sv. Terezije, Hirwain, S. Wales, sta se poročila 13. marca Kornelija Marušič in Marijan Podpadec. — Blizu tam v Aberdare sta stopila pred oltar 30. marca Phyllis Bailey in Vinko Zalar. — Čestitamo!

Blagoslovi domov: Na Hartshillu, Nuneaton, Warwicks., sta bila blagoslovljena domova J. Klemenčiča in L. Hrovata. — V Hirwainu, S. Wales, dom M. Podpadca in v Wolverhamptonu K. Metelka in J. Bačalića.

London: K šmarnicam se bomo zbrali na prvo nedeljo v maju in sicer ob 5. pop. v kapeli Y. C. W. nasproti „Našega doma“. Po šmarnicah bo sestanek v Domu.

Poizvedbe: Kdor bi kaj vedel, kje je gdč. Marija Mehlmauer, doma iz Markovcev, Prekmurje, ki je prišla na Angleško pred 10 leti, naj sporoči Slov. pisarni v Londonu (62. Offley Road, London S. W. 9. Telefon: London: Reliance 6655).

„FRANCE BALANTIČ“: Zbirka pesmi prerano umrlega pesnika je izšla v založbi Slov. kulturne akcije. Naročite jo v Slov. pisarni. Tam dobite tudi druge izdaje slovenskih knjig, listov in revij.

BELGIJA

CHARLEROI-MONS

Iz srede rojakov v okolici Charleroi je odšel k Bogu **Leopold Jerman**, umrl 13. 3. v Dampremy, rojen 1891. v Tuzli. Rudarska bolezen ga je zadnje mesece zelo mučila. — Blizu Monsa v Hautrage je 25. 3. zadel srčna kap poznanega rojaka upok.

rudarja **Tomaža Gnezda**, roj. 1901. v Spodnji Idriji. — Preostalim obeh umrlih želimo božje tolažbe.

Tri operacije je prestala v Charleroi ga. **Olga Benkovič**. **Marija Pirnatova** iz Jumet se je srečno vrnila iz *bolnice*. V sanatoriju se še zdravijo **Mirica Hadnerjeva-Testen** iz Chatelneau in **Lojze Munihov** iz Carnières ter **Mlakarjeva** iz Hautrage-Tertre.

Zakonsko življenje so začeli pred oltarjem rojaki: **Ivan Hrnčič** in **Kristina Debelak** v Moignélee, **Margareta Dugar** in **Antimo Antonini** v Charleroi, **Slavko Levpušek** in **Slavica Levpušek** v Thiméon ter **Anka Školč** v Courcelles-Motte. Vsem: obilo sreče!

Naši pevci iz Charleroi za ta mesec pripravljajo *igro in priveditev*, na katero že sedaj vabijo.

† **Tomaž Gantar**

LIMBURG — LIEGE

Tretjega aprila so se v Waterscheju zbrali zastopniki društev sv. Barbare v Eisdeni in „Slavčka“ v Waterscheju. Pogovorili so se o bodočem skupnem delu ter izvolili naslednji **ZVEZNI ODBOR**: g. Krpač Franc, predsednik; g. Ackovič Aleksander, podpredsednik; g. Petelin Franc, tajnik; g. Gus Franc, podtajnik; g. Cesar Jožef, blagajnik; g. Rogelj Štefan, zvezni referent za prosveto.

Čestitamo! V slogi je moč!

Omenimo naj še, da sta za zaključek sestanka gospod in gospa *Cesar* v svojem lepem domu, kjer se je sestanek vršil, vse navzoče prav po kraljevsko pogostila. Iskrena hvala za tako požrtvovalno gostoljubje!

*

Za 12. maj pripravlja Eisden lepo predstavo z igrjo „*Na Visokem*“. Želimo, da bi ta družabni nastop pritegnil prav vse rojake iz okolice.

V Waterscheju pripravljajo zelo poznano in priljubljeno veseloigro: „*Veseli dan ali Matiček se ženi*“. Ta veseloigra je prvo odsko delo v slovenskem jeziku in že zaradi tega zasluži vso našo pozornost. Nastopiti mislijo 16. junija v poljski dvorani v Winterslagu. Ta dvorana je dovolj prostorna, zato pa naj le pogumno pride vse, kar „leze ino gre“.

Naša dolžnost je, da pokažemo zanimanje za *požrtvovalnost rojakov*, ki bodo tokrat prvič nastopili med nami. Pokažimo, česa smo zmožni, kadar se v resnici zavedamo svoje dolžnosti do slovenske skupnosti!

V Eisdenu je po dolgem trpljenju vdano zatisnil oči rojak, dobra duša, g. *Vivod Franc*. Vedno je z zanimanjem zasedoval delovanje naše skupnosti. Bil je zvest kristjan. Trpljenje je prenašal izredno vdano. Zapušča ženo in hčeri, katerim izrekamo sožalje. Naj počiva v miru!

FRANCIJA

Pas de Calais

Pred Veliko nočjo nas je obiskal g. Flis iz Pariza, da bi imeli lepo priliko za duhovno pripravo na vesele velikonočne praznike. Bil je zlasti v večjih kolonijah, v Liévin, Bruay, Sallaumines-Méricourt in kratke obiske na Fosse 8.

Udeležba je bila precejšnja, a želeti bi bilo, da bi bila še večja. Želéli smo si drug drugemu vesele praznike, a za pravo veselje je treba, da z Jezusom tudi mi praznujemo naše „gor“-vstajenje. Je pa še čas, da zamudniki opravijo svojo krščansko dolžnost.

Misijonarju g. Flisu bodi prisrčna zahvala za vse dobro, kar je storil v teh dneh za naše duše!

Majniške pobožnosti. — V Liévin so šmarnice vsak večer ob pol 8 v kapeli Lurške Matere božje. Kakor vsa prošla leta, se tudi letos pridno udeležujmo te lepe pobožnosti na čast Lurške Matere božje, katere stoletnico prikazovanj bomo praznovali prihodnje leto.

Enako so vsak večer šmarnice v Bruay. Posebne pohvale so vredni Bruajčani, ker sami praznujejo šmarnice, in to v velikem številu. Branje šmarnic opravlja že dolga leta gospa Veronika Kolenc. Po branju so pete litanije Matere božje. Vse poje in tako se že otroci naučijo lepe Marijine pesmi.

Po močeh naj tudi druge kolonije ne pozabijo počastiti majniško Kraljico. V vsaki hiši naj bi bil vsaj po stari domači navadi kak kip ali podoba Marijina ozaljšana. Tu bi družina vsak dan v maju opravila molitev na čast majniški Kraljici. Tako bi vsadili v otroških srcih ljubezen do Marije za celo življenje.

Novi grobovi. — Po dolgi bolezni (silikozni) je umrl v Lens 5. 3. 1957 rudar v pokoju *Jožef Kovač*, star 56 let. Zapušča ženo in hčer, ki se je pred kratkim poročila. Bil je blaga slovenska duša. Bog mu daj večni mir!

Enako je v Lens umrl 20. 3. 1957 *Jožef Korbar*, star šele 35 let. Za njim žalujejo bratje in sestre ter posebno še njegova dobra stara mama. Bog naj jih tolaži, rajnemu pa podeli večni mir!

Pariz

Sveta maša za Slovence bo v maju vsako nedeljo popoldne in sicer še vedno v kapeli 80 rue Vaugirard, Paris 6° (métro: Saint-Placide). V juniju bomo morali zamenjati kapelo.

*

Slovenskemu zdravniku dr. Francetu ŽAJDELI se je 23. 3. rodil četrti otrok, Petrček. Naše iskrene čestitke!

V torek zjutraj 2. aprila je po kratki in težki bolezni nenadoma umrl *Jureck MEUBLAT*, ki zapušča ženo Slavico in dva otroka. Pokopan je bil v petek, 5. 4. na pokopališču v Villemomble. Molimo za po-

koj njegove duše in za težko preizkušeno družino, da bo gospa Slavica zmogla breme, ki odslej leži na njenih ramah!

*

Nekateri so dvakrat dobili položnice za naročnino. Kdor jo je že plačal, naj si zaradi tega ne dela skrbi; za druge je pa to opozorilo, da moramo list redno plačevati vsak mesec tiskarni.

Pod Luxemburgom TUCQUEGNIEUX

Zdaj nas je začelo biti pa kar nekoliko strah. Skoro ne mine teden, da ne bi zgubili kakšnega rojaka. V soboto 30. marca 1957 nas je nagloma in nepričakovano zapustila *Grahekova* gospa, stara 48 let. Res je, da zadnje čase ni bila nič kaj zdrava, vendar si nismo mislili, da bo prišlo do najhujšega. Otrok nima, zapušča pa moža rudarja, katerega je reveža tudi že uničilo in izčrpalo težko delo v rudniku, katerega je moral pustiti in živi ob skromni pokojnini.

Rajniki želimo mirnega počitka pri Bogu, možu pa izrekamo naše šokalje.

*

Dne 24. febr. smo dočakali prav lep dan v *Aumetzu*, ne le za rojake, ampak tudi za druge narodnosti. Čeprav niso ničesar razumeli, muziko so pa vsi dojeli. Iz Slovenije je prišlo 11 oseb, ena žena. Zapeli so pesmi. Igralci pa so pokazali, da se nam Slovencem ni treba skrivati pred drugimi. Vsak je rekel, da tako godbo težko kje najdeš! Lepo bi bilo, da bi nam iz naše države vsakih šest mesecev poslali take vesele muzikante in pevce, ker mi take reči radi slišimo in ker pri takih rečeh ni propagande.

Večkrat poslušamo zvečer Radio Ljubljana, ko nam pošiljajo pozdrave in slišimo tudi reklamo za cement in opeko. Nas veselijo le lepe pesmi in muzika, cementa in premoga nam po svetu ne manjka. —

V. A.

Ob nemški meji

IZ PISARNE NAŠE MISIJE V MERLEBACHU

Prvi, ki je vpisan letos v krstnih knjigah naše kat. Misije, je **Rihtar Franc-Stefan**, sin Petra in

Pavle Rihtar, krščen v Merlebachu 24. 3. — V tem času pa so bili kršчени tudi deček **Brezavšek Ivanke**, poročene Witkowski; **Režonja Adete**, por. Rotz, pa je pripeljala h krstu malega Bernarda. Otrokom kakor staršem in še drugim po raznih krajih naše velike župnije želimo srečo in božji blagoslov!

Prerano nas je zapustil dober prijatelj vseh: *Sekolec Alojzij*, roj. 19. 6. 1898 v št. Juriju ob južni železnici, cerkveno pokopan 21. 3. v Stiring-Wendel. Svoje življenje si je slajšal s petjem. Naj počiva v miru!

Naši bolniki hrepeneče gledajo skozi okno v pričakovanju lepega maja. Želimo, da bi ga vsi dočakali!

SPOROČILA:

V zadnji številki sem povabil vse rojake za 1. maj v *Habsterdick* k Materi božji z Brezij. Ko sem zvedel, da pride prevzvišeni g. škof dr. *Rožman* k nam, smo odložili na željo rojakov naše romanje na pozneje. Vršilo se bo koncem junija ali julija; to bo še sporočeno. V *Habsterdicku* pa bo vsako sredo ob 8. uri sv. maša s pridigo. Lepo ste povabljeni iz bližnjih krajev, če imate le čas, da v Marijinem mesecu pohitite tja.

V *Lourdes* gremo, kot je bilo sporočeno, 25. 8. Cena za vožnjo 10.000 ffr., za prenočišče vsak dan 1000 fr. frankov. Čas vpisovanja se začne sredi meseca junija. Istočasno se plača vožnja in stanovanje s hranom.

V prihodnji številki bom sporočil, pri kom se je treba priglasiti.

Mislimo že zdaj na to, hranimo denar, da se bomo letos mogli udeležiti velikega romanja, ki ga priredi nemška škofija. V romarskem vlakom bo radio, po katerem vam bomo v našem jeziku vedno sporočali vse zanimivosti vožnje in vse potrebno. Zaradi te naprave ne bomo mogli dobiti posebnega vagona v Beningu, ampak bomo morali z vlakom ali avtomobili v Metz, kjer bo čakal romarski vlak. Več pozneje!

*

Začeli se bodo *izleti*. Vsem privoščimo iz srca, da se v lepi naravi razvedre ter naužijejo dobrega zraka. Prosimo pa, da naj ne pozabijo na nedeljsko sv. mašo, katere naj se udeleže ali doma ali na potu.

Vsem dragim rojakom želi vso srečo in blagoslov vaš slovenski župnik

Stanko Grims

24, rue N. Colson, Merlebach (Moselle)

NEMČIJA

Malokdaj se oglasimo iz naše kolonije v *Gladbecku* na Westfalskem. To pa zato, ker slovenskih društev tu ni več. Vendar se bralci „Naše luči“ veselijo, ako berejo, kje naši ljudje vsepovsod na svetu živijo. Tukaj v Nemčiji skoro ni mesta, kjer ne bi bil kak Slovenec. Toda v kolonijah, v katerih so obstajala slovenska društva, je vedno manj rojakov. Smrt hodi okrog najraje v pomladi. To smo zopet doživeli v letošnji pomladi. Dne 21. jan. je umrla gospa *Mavrica Drobez*, roj. Polesnik, v starosti 67 let. Njen mož je šel že pred njo v večnost. Zapustila je otroke, ki so vsi oženjeni. Dne 8. febr. pa je nas doletela žalostna vest, da je umrla draga rojakinja gospa *Frančiška Berlec*, roj. Janežič, vdova Škrabar, v starosti 49 let. V mladih letih je bila poročena z Leopoldom Škrabar, iz katerega zakona sta se rodila dva sina, danes že oba poročena. Čez nekaj let zakona se je njen mož v rudniku smrtno ponesrečil. V drugem zakonu z Mihaelom Berlec so se ji rodili dva sina in ena hčerka. Starejši sin dela na rudniku, mlajši in hčerka pa hodita v srednjo šolo. Pred dobrima dvema letoma je družino doletel hud udarec. Mož se je ponesrečil v rudniku, tako da je ležal skoraj 6 mesecev v bolnici. Istočasno pa je tudi žena bila operirana. To je bil za družino žalosten Božič!

Ozdravela sta sicer zopet oba, toda njo bolezen ni hotela zapustiti in mučila se je še skoraj dve leti, dokler je ljubi Bog ni rešil težke boleznii. Bila je trdna Slovenka in izvrstna pevka in igralka. Bila je priljubljena ne samo pri slovenskih društvih, temveč tudi pri domačinih. To je pokazal njen pogreb. Toliike množice, vencev in cvetja je malokdaj videti pri pogrebu, kakor je ljudstvo izkazalo to dragi ženi. Ljubi Bog naj ji poplača, kar je na tem svetu drugega storila.

Dne 16. marca smo pokopali rojaka

Karla Bevc, ki je bil tudi v bolnici in je tam umrl zaradi raka. Zapušča ženo.

Njemu je sledil še rojak *Anton Brglez*, ki je umrl za mučno rudarsko boleznijo, kamen na pljučih, po večletnem trpljenju. Tu zapušča družino in v Jugoslaviji starše, brate in sestre. Pogreb je bil 25. marca.

Isti dan pa je bil tudi pokopan rojak *Leopold Urankar*. Bil je dolga leta bolan na pljučih. V poprejšnjih časih je bil zvest član društva, izvrsten pevec in igralec. Bil je samski, zapušča dve sestri. Umrl je v sanatoriju.

Gospod jim daj večni mir!

J. Dobravc

ESSEN — BERGENBORBECK

Starim izseljencem, ki so že skoraj utonili v tujem nemškem morju, so se pridružili novi izseljenci, ki so prišli iz taborišč v Avstriji. V domovih za samce jih je okoli 400. Zanje skrbi hrvaški izseljenski duhovnik. Vsako nedeljo imajo mašo v farni cerkvi Sv. Tomaža. So tudi dobri pevci, ki radi pojejo Bogu v čast in starim bratom v tolažbo in razvedrilo.

Delo v rudniku je težko, posebno za študente in one, ki so se izučili drugih obrti, pa kljub temu so pridni in s prisluhnenim denarjem podpirajo svoje v domovini, z ostalimi prihranki pa se pripravljajo za svojo bodočnost. Stari rojaki jim kličejo: *Pogumno in vztrajno naprej, sebi v korist in narodu v čast! Za prihodnjo številko pa jih prosimo nekaj novic iz njihovega lastnega doživetja.*

Obiskovalec rojak

NIZOZEMSKA

Sedaj pa že imamo *novomašnika!* Bogu bodi hvala za to dobro! Dne 31. marca je bil posvečen po rokah g. škofa iz s' — *Hertogenboscha* v družbi 13 montfortancev. Pri lepi in pomembni slovesnosti so bili navzoči starši, brat in bratova žena ter *delegacija Slovencev z domačim duhovnikom*. Zunanje lepote in posebno še notranjega doživetja milosti novomašnika in sorodnikov se ne da popisati. To bo ostalo zapisa-

Novomašnik č. g. MILAN PAPEŽ s svojimi starši

no za vedno v srcih in to tudi še tedaj, ko bodo slike in drugi spomini obledeli. V prihodnji številki pa bo opisan potek novomašnega slavlja.

Posebnih drugih novic pa nimamo, ker so novomašne v ospredju. Pripravljamo se še na *materinski dan*, ki bo zadnjo nedeljo v maju v Geleenu. In še mnogo drugega, a o tem v julijski številki.

V družini **Zupančič-Mraz** so dobili dvojčka, a eden je na žalost staršev umrl. Bog daj, da bil drugi v srečo in veselje staršev.

Po dolgi in težki bolezni je umrl dne 21. marca t. l. rojak *Marko Hriberšek*, doma iz Rožnega pri Brežicah. Dne 10. aprila pa je umrla rojakinja *Belinc Paula*, roj. Rojc, v Schonnenberku - Essen, Nemčija. Živela pa je dolga leta v Cheremontu.

Rojak Smode Mihael, kateremu so pred meseci dvakrat odrezali nogo, se vsem rojakom, ki so ga v bolnici obiskovali, zahvaljuje za tolažbo v njegovi težki bolezni.

Zrele in vesele

Pripoveduje *Tobija Bratko*.

13.

Pridigar je vneto pridigal o svetem Avguštinu. A smola je hotela, da se je zmedel in ni vedel, kje nadaljevati. Pa si je pomagal z „vložki“. „Sveti Avguštin,“ je hitel grmeti, „kam naj te postavim? Med svetnike in svetnice božje? Ali kam naj te denem, sveti Avguštin?“

Počakal je za trenutek, da ujame izgubljeno nit, a nič. Pa je nadaljeval: „Kam naj te postavim, sveti Avguštin?“ Spet je počakal, spet pomislil, a še mu ni prišlo v glavo nadaljevanje pridige in je spet zagrmel:

„Kam naj te postavim, sveti Avguštin? Med kerube in serafine? A ti zaslužiš več.

Kam naj te postavim sveti Avguštin?“

Tedaj se je oglasil nekdo iz bližine prižnice: „Semkaj na moj sedež ga denite, grem jaz ven.“

14.

„Dosti sem klel,“ se je spovedal neki možakar očetu kapucinu, „pa tudi večkrat sem molil. To se izravna. Ob nedeljah ni se hodil k maši, zato pa obiskal kako drugo pobožnost, tudi to se izravna. Večkrat sem koga osleparil, toda včasih dal nekaj ubogim; tudi to se na ta način nekako poravna. Bil sem nezmeren v jedi in rad pil, toda včasih sem se tudi postil, tako da se izravna. Lagal sem, zato pa kaj drugega bolj odkrito priznal; kajne, da se tudi to izravna!“

Očetu kapucinu so se nekam čudno skremžile ustnice, zagrmel je nad spokor-

jenim grešnikom: „Bog vas je ustvaril in hudič vas bo vzel — tako bo tudi vse izravnanol!”

15.

Butalci so se od nekdanj kosali s Tepanjčani zastran modrosti.

Pa je prihajal Butalec iz vinograda, košek je nesel na roki, v košku je bilo nekaj, pa je bilo pokrito z listjem, da se ni ločilo, kaj je. Pa je srečal Tepanjčana.

Ogovoril ga je: „Hej, Tepanjčan, leščerja modrosti, bakla učenosti! Ugani in povej, kaj nesem v košku! Če ugameš, ti dam vse breskve, kar jih je notri!”

Je dejal Tepanjčan: „Šestdeset.”

Se je začudil Butalec: „Če mi poveš, koliko jih imam v košku, ti jih resnično dam vseh šestdeset.”

Je dejal Tepanjčan: „Šestdeset.”

Se je začudil Butalec: „Strela skrtačena, če mi ugameš in poveš še to, kako je ime moji ženi Katri, pa ti dam še ženo povrhu, kar tvoja naj bo!”

Je odgovoril Tepanjčan: „Nak, nak, toliko pa le nisem neumen, da bi jemal tvojo babo Katro. Kar obdrži jo in še svojih šestdeset breskev zraven nje.”

Za kratek čas

V šoli. — Učitelj Jožku: „Če bi bil dolžan mesarju 100 dinarjev in peku 50 dinarjev, koliko bi moral oče plačati?” — Jožko: „Nič. Preselil bi se.”

Dobe zakonskega življenja. — Pravijo, da so tri dobe. Pred poroko ona posluša in on govori. Po poroki on posluša, ona govori. Pozneje pa oba govorita in sosedje poslušajo.

Fotografiral se je. Pride po slike. Niso mu všeč: „Saj sem tak kot opica na teh slikah!” — „To bi lahko že prej vedeli,” mu pojasni fotograf, „preden ste se dali fotografirati.”

Mešetarška. — Primož Teleban, mešetar, je šel na Hrvaško kupovat vole. Iz Zagreba brzojavlj svoji ženi: „Ker sedmi vlak ne jemlje volov s seboj, pridem šele jutri . . .”

Dober izgovor. — Peter: „Obljubil si mi, da boš dal do konca poletja denar nazaj, pa si menda čisto pozabil.” — Pavel: „Ja, ali smo imeli letos sploh kakšno poletje?”

Moda. — Na Nižgebavarskem je med drugim pri pouku padla beseda „dama” (gospa). Pa je hotel katehet razložiti, kaj ta beseda pomeni. Zato je vprašal otroke: „Kaj pa je to: dama?” — Majhen dečko je dvignil roko in odgovoril, kakor si je pač mislil: „Dama je taka ženska, ki si ustnice rdeče maže.”

Podpisi. — Zadnjič je 14-letna deklica ustavila ministra Schumana v Parizu in ga prosila, naj se trikrat podpiše v spomin. Zakaj pa ravno trikrat?” vpraša minister. „Zate in za kakšne tvoje prijateljice?” — „Ne,” pravi deklica, „za tri Schumane dobim od drugih enega Jean Marais.”

Ribničana. — Sta šla Ribničana na nogometno tekmo. Prvi drži drugega za roko in pri okencu zahteva eno vstopnico. Prodajalec pogleda denar in pravi: „Ta denar je dovolj samo za enega. Kaj pa drugi?” — „Ta je še otrok. Ima le štiri leta.” — „Kako? Štiri leta? Saj je velik meter in pol, tehta čez 60 kg in ima brado gosto kot krtača.” Tedaj se prvi obrne k drugemu in mu reče: „Neumnež! Vidiš, saj sem ti rekel, da se prej obrij!”

V gostilni. — Natakari: „Oni gost pravi, da je pečenka premajhna. Kaj naj naredim?” — Gostilničar: „Vzemi jo stran in jo prinesi nazaj na manjšem krožniku.”

Aktualnost. — V uredništvo plane časnikar. „Strašno! Telefonirali so mi, da je poznani gangster Cannister pomiloščen.” — „Kaj zato?” — „Kaj? Saj smo pravkar dali na celo stran našega lista podrobnosti, kako so ga usmrtili. Stroji so že začeli tiskati.” — „Nič hudega. Ustavite stroje in recite tiskarju, naj spremeni le naslov in naredi na primer naslednjega: ‚Kaj je bilo prihranjenno gangsterju s pomiloščenjem’. Vse ostalo lahko ostane.”

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. — Vsi v Celovcu. — Printed in Austria.

POIZKUSI:

IZ KRIŽEVEGA POTA

(4. postaja)

Ko sreča mater Sin,
presunjen bolečin
Očeta prosi le,
da bi prestala vse.

A. Gruntar, Francija

NOVOMAŠNIKU

V tujini zrastel si v fanta
in dolga leta si iskal obstanka.
Končno stopil si na pot,
ki te naj obvar'je zmot.

Duhovnik božji si postal,
za to sam Bog te je izbral.
Le zvesto hodi po njegovi poti!

Komu za vse to naj bo zahvala,
če ne Njej, ki ti je Mati
in ti je pripravila ta kelih zlati.

N. N. iz Holandije

UREDNIŠKI KOTICEK

J. J. — O črnem kruhu objavimo prihodnjič.
Ostalim sodelavcem: Ob priložnosti pride poslano na vrsto.
Rešite v ugank v tej številki: Knjige, peč, električna žarnica.

Našim ženam in dekletom!

Okrasite in uredite naše domove na tujem po slovensko! Da boste laže naredile, Vam poklanja »Naša luč« zaenkrat dva VZORCA po slovenskih narodnih motivih, iz katerih boste lahko naredile zelo lepe prtiče, ki bodo krasili prostor, kjer imate Marijino ali Jezusovo podobo v hiši. Vzorca je izdelala požrtvovalna učiteljica slovenskih ročnih del na Nizozemskem č. sestra Justina Višner, uršulinka. V vašem imenu ji kličemo: »Bog plačaj!«

Ta vzorec prilagamo vsem, ki dobivate »Našo luč«. Če bi je kdo s to številko ne dobil, a se zanjo zanima, naj to poverjenikom sporoči, da jo bo dobil.

Uprava »Naše luči« ima še več pol z istim vzorcem na zalogi in prav rada postreže vsem, ki se zanjo zanimajo. Cena na tej polji z vzorcem za vezenje, ki jo naročite posebej, je 3 šil., 6 bfr, 30 frc frs, 50 niz. cent, 50 nem. pfen., 1 angl. šiling, 50 lir ali odgovarjajoča vrednost.

